

ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร

The Problems of Thai Language Usages of Secondary School Students in Bangkok Metropolis

อดุลย์ ไทรเล็กทิม¹

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 เขตกรุงเทพมหานคร (2) เพื่อเปรียบเทียบปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนในแต่ละช่วงชั้น และ (3) เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหาการใช้ภาษาไทยของครูดีเด่นที่สอนภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างได้แก่ ครูสอนภาษาไทยในโรงเรียนมัธยมศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร แบ่งเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม จำนวน 348 คน ได้จากการสุ่มแบบชั้นภูมิ และกลุ่มตัวอย่างผู้เชี่ยวชาญให้ข้อมูลการสนทนากลุ่ม จำนวน 8 คน ได้จากการสุ่มแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามปัญหาการใช้ภาษาไทย จำนวน 2 ชุด เพื่อใช้สอบถามปัญหาการใช้ภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวและการทดสอบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีการของเชฟเฟ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า (1) ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายปัญหาพบว่า ปัญหาการอ่านและปัญหาการฟังอยู่ในระดับมาก ส่วนปัญหาการอ่านออกเสียง ปัญหาการเขียน ปัญหาการพูด ปัญหาการดู ปัญหาการใช้คำ และปัญหาการเรียงคำหรือประโยคอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ปัญหาการใช้คำ ปัญหาการอ่านออกเสียง ปัญหาการเขียน ปัญหาการใช้ประโยคและการใช้ภาษา ปัญหาการชม ปัญหาการอ่าน ปัญหาการพูด และปัญหาการฟัง (2) ผลการเปรียบเทียบปัญหาการใช้ภาษาไทยในแต่ละช่วงชั้น พบว่าช่วงชั้นที่ 3 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ที่เรียนชั้นต่างกัน มีปัญหาการใช้ภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทุกด้าน เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ตามวิธีการของเชฟเฟ พบว่าทุกชั้นแตกต่างกัน โดยที่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าชั้นอื่น ๆ ส่วนช่วงชั้นที่ 4 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ที่เรียนชั้นต่างกัน มีปัญหาการใช้ภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทุกด้าน เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ตามวิธีการของเชฟเฟ พบว่าทุกชั้นมีความแตกต่างกันโดยที่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าชั้นอื่น ๆ ยกเว้นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีปัญหาการออกเสียง สูงกว่าชั้นอื่น ๆ และ (3) ข้อเสนอแนะและแนวทางในการแก้ไขปัญหาคือการสนทนากลุ่มของผู้เชี่ยวชาญพบว่า กิจกรรมที่ใช้แก้ไขปัญหาคือ คลินิกหมอภาษา กิจกรรมเกี่ยวกับการอ่าน กิจกรรมประกวดหรือแข่งขัน การแสดงละคร พิธีกรเกมโชว์ เขียนเรื่องจากภาพ และแบบฝึกทักษะ เป็นต้น

คำสำคัญ: ปัญหาการใช้ภาษาไทย แนวทางการแก้ไขปัญหา

¹ อาจารย์ ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ABSTRACT

The purposes of this study were: 1) to study problems of Thai usages among grades 7 – 12 secondary school students in Bangkok Metropolis, 2) to compare Thai usages among each level of secondary school students, and 3) to summarize the Bangkok Metropolis outstanding secondary school teacher's suggestions regarding ways and means to solve the problems of Thai language usages. The samples of the study were classified into two groups. The first were stratified 348 students who answered the questionnaires and the latter were eight experts, selected by purposive sampling to discuss and exchange information. Focus group methodology was applied to find resolutions on Thai misuses. Research instruments consisted of two sets of questionnaires on problems of Thai usages for grade 7 -9 students and for grade 10-12 students. Data were analyzed by percentage, means, standard deviation, One-Way ANOVA, Scheffé's post-hoc comparison using Statistical Package for Social Science. The findings were as follows: 1) Overall problems of Thai language usages among grade 7-9 students were at the average level. When each problem was analyzed further, it was found that problems of reading and listening were at the highest level. Problems of pronunciation, writing, word usage and word sequence in sentence were at the average level. For grade 10 – 12 students, overall problems of Thai usage were at the average level. Problems found in this study were word usage, pronunciation, writing, sentence usage and reading, speaking and listening. 2) The comparisons of the problems of Thai language usages among secondary school students at each level revealed that. 2.1) The Third Level (Grades 7-9): The problems of Thai language usages by students in different grade levels differed statistically significantly at the .05 level in all areas. When a post hoc Scheffé test was applied, it was found that each pair was statistically significantly different. In particular, grade 9 students had got a higher mean score than other grade levels, except in the area of listening in which grade 7 had got the highest mean score. 2.2) The Fourth Level (Grade10-12): The problems of Thai language usages by students in different grade levels differed statistically significantly at the .05 level in all areas. When a post-hoc Scheffé test was applied, it was found that each pair was statistically significantly different. In particular, grade 10 students had got a higher mean score than other grade levels, except in the area of grade 12 students' pronunciation had got the highest mean score. 3) The resolutions resulted from brain-storming sessions among the outstanding secondary school teachers, who acted as the expert group suggesting the ways and means to solve the Thai language usage problems, were to provide various remedial activities as follows: language clinics, reading activities, Thai language contests or competitions, drama, game show hosting, narrations from pictures, and skill exercise books.

Keywords: Thai problem usage, regarding ways to solve the problem

บทนำ

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์และวัฒนธรรมประจำชาติ ช่วยสร้างเอกภาพของชาติ เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารใช้ในการเรียนรู้และ ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจอันดีต่อกันในการจัดการเรียนรู้ ครูผู้สอนจึงต้องจัดการเรียนรู้เพื่อให้นักเรียนใช้ภาษาไทยได้ถูกต้อง ใช้สื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ รักการอ่าน และการเขียน แสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเอง รักและภูมิใจในภาษาไทย

เนื่องจากการประกาศใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ทำให้โครงสร้างหลักสูตรมีการเปลี่ยนแปลง จากหลักสูตรที่เน้นความสามารถ มาเป็นหลักสูตรมาตรฐาน (standard-based curriculum) โดยมีสาระการเรียนรู้ (strand) มาตรฐานการเรียนรู้ (standard) และมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น (benchmark) เป็นตัวกำหนดสมรรถฐานการจบการศึกษาในแต่ละช่วงชั้น ที่ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ ความสามารถ และคุณลักษณะตามมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

การปรับเปลี่ยนหลักสูตรดังกล่าวข้างต้น ส่งผลต่อการจัดการเรียนรู้ของครูเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนภาษาไทยซึ่งแต่เดิมเน้นการอ่านออก เขียนได้เป็นสำคัญ แต่ในปัจจุบันมุ่งเน้นเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ เน้นการสอนภาษาในฐานะเครื่องมือของการเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียนแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเอง นำความรู้มาใช้พัฒนาตนเองและสังคม ตลอดจนเกิดความรัก ห่วงเห่น และภูมิใจในภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาประจำชาติ การที่ครูผู้สอนจะจัดการเรียนรู้ให้เป็นไปตามความมุ่งหมายดังกล่าว จำเป็นต้องรู้ถึงพื้นฐานความรู้ ความสามารถ และทักษะภาษาของนักเรียนก่อน เพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการออกแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย ให้กับนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตรงตามความสามารถของแต่ละบุคคล

กระทรวงศึกษาธิการ (2545) กล่าวถึงความสำคัญของภาษาไทยสรุปได้ว่า ภาษาไทยเป็นวิชาทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การอ่านและการฟังเป็นทักษะของการรับรู้เรื่องราว ความรู้ และประสบการณ์ การพูดและการ

เขียนเป็นทักษะของการแสดงออกด้วยการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความรู้และประสบการณ์ส่วนการชมเป็นการรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่าง ๆ ทั้งโทรทัศน์ ภาพยนตร์ ละคร คอมพิวเตอร์ ตลอดจนการ์ตูน และสามารถแสดงทรรศนะข้อมูลข่าวสารด้วยการพูดและการเขียน การดูจึงเป็นการเรียนรู้และการแสดงทรรศนะของตน และการดูนั้นวันจะมีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิต ผู้เรียนจะต้องประเมินสิ่งที่ชมและใช้การชมให้เป็นประโยชน์ในการหาความรู้ การเรียนภาษาไทยจึงต้องเรียนเพื่อการสื่อสารให้ผู้เรียนสามารถรับรู้ข้อมูลข่าวสารอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถเลือกใช้คำเรียบเรียงความคิด ความรู้ให้ชัดเจน ใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักภาษา ใช้ถ้อยคำตรงตามความหมาย ถูกต้องตามฐานะของบุคคลและสถานการณ์อย่างมีประสิทธิภาพ

จากลักษณะสำคัญของภาษาไทยดังกล่าวข้างต้น จะพบว่าการใช้ภาษาไทยในปัจจุบันไม่เป็นไปตามความมุ่งหวังมากนักทั้งๆ ที่ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ แต่คนไทยส่วนใหญ่ให้ความสำคัญของการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องน้อยมาก ซึ่งมักจะพบว่ามีการใช้ภาษาไทยที่ไม่ถูกต้องหลายลักษณะ ทั้งด้านการออกเสียงและการใช้คำ ดังที่ ปราณี (2545) อ้างถึงพระราชดำรัสในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่พระราชทานแก่คณะบุคคลต่าง ๆ ที่เข้าเฝ้าฯ ถวายชัยมงคลในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา ณ ศาลาดุสิดาลัย สวนจิตรลดา พระราชวังดุสิต เมื่อวันที่ 4 ธันวาคม 2505 ทรงแสดงความห่วงใยเกี่ยวกับการออกเสียงภาษาไทย นอกจากทรงเห็นว่าคนไทยออกเสียงคำไทยบางคำ เสียงอักษรบางตัวเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมแล้ว ยังพระราชทานข้อสังเกตว่า “นอกจากนี้ก็มีเปลี่ยนแปลงของวรรณยุกต์ เสียงจะสูงขึ้นไปเรื่อย ๆ เสียงโทกลายเป็นเสียงตรี เสียงตรีกลายเป็นเสียงจัตวา เลยทำให้ฟังดูแปลก เป็นอย่างนี้ได้อย่างไร จะมาจากภาษาฝรั่งก็เป็นไปได้ แต่บางคนที่ไม่รู้ภาษาฝรั่งก็ออกเสียงอย่างนี้ มีความเปลี่ยนแปลงแน่” และ สมพร (2545) อ้างถึงพระบรมราโชวาทในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่พระราชทาน เนื่องในวันภาษาไทยแห่งชาติเมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม 2505 ความว่า “...เราโชคดีที่มีภาษาของ

ตนเองแต่โบราณกาล จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะรักษาไว้ ปัญหาเฉพาะในด้านรักษาภาษานี้ก็มีหลายประการ อย่างหนึ่งต้องรักษาให้บริสุทธิ์ในทางออกเสียง คือให้ออกเสียงให้ถูกต้อง ชัดเจน อีกอย่างหนึ่งต้องรักษาให้บริสุทธิ์ในวิธีใช้ หมายความว่าวิธีใช้คำมาประกอบเป็นประโยค นับเป็นปัญหาที่สำคัญ ปัญหาที่สามคือ ความร่ำรวยในคำของภาษาไทย ซึ่งพวกเรานึกว่าไม่ร่ำรวยพอ จึงต้องมีการบัญญัติศัพท์ใหม่มาใช้...” จากกระแสพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว คนไทยทุกคนควรสนองพระราชประสงค์ โดยถือเป็นหน้าที่ที่จะศึกษาค้นคว้าเอาใจใส่ฝึกฝนตนเองให้มีประสิทธิภาพในการใช้ภาษาไทยจนสามารถใช้ภาษาไทยได้ถูกต้องบริสุทธิ์ ทั้งในเรื่องการออกเสียง การใช้คำและการเรียงคำเข้าประโยค ตลอดจนทำตนเป็นตัวอย่างที่ดีในการใช้ภาษาและช่วยกันเผยแพร่สิ่งที่ถูกต้องแก่ประชาชนทั่วไป

การรักษาภาษาให้บริสุทธิ์นั้น กาญจนา (2545) อธิบายเพิ่มเติมว่า หมายถึงการใช้ภาษาให้ถูกต้องทั้งในการออกเสียง การสะกดการันต์ การใช้คำตามชนิดและหน้าที่ การเลือกคำใช้ให้ถูกต้องตามความหมายและตามบริบท รวมทั้งการใช้คำภาษาต่างประเทศที่จำเป็นในเรื่องที่เกี่ยวกับวิชาการ เทคโนโลยี หรือธุรกิจที่ไม่มีคำไทยใช้มาก่อน แต่ถ้าได้มีการบัญญัติศัพท์เป็นภาษาไทยเหมาะสมแล้ว ก็ควรใช้คำภาษาไทยเพื่อความเจริญของงานและความทันสมัยของภาษาไทยต่อไป

ในปัจจุบันนี้จะพบว่า การใช้ภาษาไทยมีปัญหาทั้งด้านการอ่าน การเขียน การฟัง การดู และการพูด ดังที่ กุลทรัพย์ (2544) กล่าวว่า “ในปัจจุบันภาษาไทยถึงกาลวิกฤติเสื่อมโทรมลงทั้งภาษาเขียนและภาษาพูด” และได้ยกตัวอย่างกลุ่มบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาว่า “...ผู้อ่านข่าวทางสื่อมวลชนหลายคนอ่านผิด ๆ ... ในวงการต่าง ๆ มีผู้เขียนหนังสือผิดอยู่มาก และยังมีความเจริญทางเทคโนโลยีเข้ามาสู่วงวิชาการอย่างรวดเร็ว การอ่านและการเขียนภาษาไทยก็ทรุดโทรมลงมาก ...” และราตรี (2544) ได้กล่าวสนับสนุนว่า “... ผู้ที่ทำหน้าที่ดำเนินรายการ ควรตระหนักถึงความสำคัญของตนในการออกเสียงเพื่อให้เป็นแบบอย่างที่ดี...” และ

ได้กล่าวถึงปัญหาการใช้ภาษาไทยของเยาวชนไทยที่พบ คือ “... เยาวชนในปัจจุบันออกเสียง ‘ ร เรือ ’ เป็น ‘ ล ลิง ’ สิ่งที่จะเกิดขึ้นก็คือ ระบบเสียงพยัญชนะต้นเดียวในภาษาไทยจะเปลี่ยนแปลงไปจากจำนวนเดิม 21 หน่วยเสียง เหลือเพียง 20 หน่วยเสียง เพราะ ‘ ร เรือ ’ และ ‘ ล ลิง ’ อาจรวมเป็นหน่วยเสียงเดียวกันในอนาคต สิ่งที่จะตามมาคือ ภาษาไทยจะมีคำพ้องเสียงเพิ่มขึ้น ...” นอกจากนี้ จิราภรณ์ (2544) ได้กล่าวถึงปัญหาการใช้ภาษาไทยเพิ่มเติม คือ “ปัญหาเรื่องการเขียนเพื่อการสื่อสารเป็นปัญหาที่พบในทุกระดับการศึกษา”

จากลักษณะปัญหาการใช้ภาษาไทยดังกล่าวข้างต้น ครูผู้สอนจะเข้าใจถึงปัญหาดังกล่าวได้เป็นอย่างดี เนื่องจากครูผู้สอนเป็นผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับนักเรียนมากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูที่สอนภาษาไทย จะเข้าใจถึงสภาพปัญหาการใช้ภาษาของนักเรียนเป็นอย่างดี สามารถบอกได้ว่า นักเรียนแต่ละคนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับใด มีความแตกต่างกันอย่างไร ความสามารถทางภาษานั้นๆ เป็นปัญหาในการใช้ภาษาเพื่อติดต่อสื่อสารหรือไม่ และบอกได้ว่านักเรียนคนใดชอบอ่านหนังสือ หรือชอบแต่งคำประพันธ์ หรืออ่านทำนองเสนาะได้ไพเราะ หรือลายมือสวยเพียงใด เป็นต้น ลักษณะปัญหาการใช้ภาษาไทยดังกล่าวข้างต้น อาจเนื่องมาจากสาเหตุหลายประการ สาเหตุที่สำคัญประการหนึ่งคือ ครูผู้สอน เนื่องจากครูผู้สอนเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้ นักเรียนบรรลุตามจุดหมายของหลักสูตรมากที่สุด พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 หมวด 4 มาตรา 22 กล่าวถึงการจัดการศึกษาว่า “ต้องยึดหลักผู้เรียนทุกคนมีความสามารถ เรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ” จากข้อความดังกล่าว ครูผู้สอนต้องให้ความสำคัญในการแสวงหาแนวทางในการจัดการเรียนรู้ ให้นักเรียนมีคุณลักษณะตามที่หลักสูตรต้องการ ซึ่ง กาญจนา (2545) กล่าวถึงปัจจัยสำคัญในการสอนภาษาไทย สรุปได้ดังนี้

1. ครูจะต้องเข้าใจจุดหมายของการสอนภาษาไทยว่าการสอนภาษาไทยแก่เด็กไทย มีข้อเสนอให้

พูดภาษาไทยได้ เขียนภาษาไทยถูกเท่านั้น หากต้องสอนให้ซึมซับลักษณะที่ซับซ้อนของภาษาไทย ความสัมพันธ์ของภาษาไทยกับความคิด ค่านิยม ความรู้สึกและวิถีชีวิตของคนไทย วัฒนธรรมและประเพณีการใช้ภาษาไทย

2. ครูต้องตระหนักถึงคุณค่าของภาษาไทยในการสร้างความมั่นคงและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของชนทุกหมู่เหล่าทุกเชื้อชาติ ทุกศาสนา

3. ครูที่สอนวิชาอื่น ผู้บริหารประเทศ สื่อมวลชน นักธุรกิจ ศิลปินและดาราต้องไม่ช่วยซ้ำเติมให้ภาษาไทยผิดเพี้ยนไป

จากความสำคัญของการสอนภาษาไทยดังกล่าวข้างต้น ตลอดจนปัญหาการใช้ภาษาไทยที่พบทั้งด้านการเปลี่ยนแปลงทางภาษา ด้านการออกเสียงและการใช้คำในการพูดและเขียนและการใช้ภาษาในวงการต่าง ๆ ส่งผลต่อการใช้ภาษาไทยของเยาวชนไทยทั้งสิ้นแต่ถ้าครูสนใจใส่ใจที่จะศึกษาหาสาเหตุและแนวทางแก้ไขเสียตั้งแต่ต้น ปัญหาการใช้ภาษาไทยของเยาวชนไทยคงลดน้อยลง ดังที่พระราชวงศ์เธอกรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ (อ้างถึงใน ปรานี, 2545) กล่าวว่า "...ถ้าภาษาใดมีผู้รู้คอยป้องกันแก้ไขอยู่แล้ว ภาษานั้นถึงจะแปรไปก็จะค่อยเป็นไปทีละน้อย ตามควรแก่สมัย และถ้าภาษาใดผู้มีความรู้ไม่คอยป้องกันแก้ไข ปล่อยให้ตกไปอยู่ในความเขลาของผู้ที่ไม่มีความรู้ถึงมูลทรัพย์ที่เป็นต้นคิดใช้ขึ้นแล้ว ภาษานั้นย่อมแปรไปโดยรวดเร็วกว่ากาลอันควร..."

จากความสำคัญของปัญหาข้างต้น ผู้วิจัยต้องการทราบปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 ว่านักเรียนมีปัญหาการใช้ภาษาไทยอย่างไร มีจุดแข็งและจุดอ่อนในการใช้ภาษาไทยอย่างไร และผู้ที่จะให้ข้อมูลดังกล่าวได้ดีที่สุดคือครูที่สอนภาษาไทยในชั้นดังกล่าว เพราะเป็นผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับนักเรียน เป็นผู้จัดการเรียนรู้ และวัดผลประเมินผลภาษาไทยตามมาตรฐานการเรียนรู้ของหลักสูตร ตลอดจนจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อแก้ไขปัญหาการใช้ภาษาไทยอย่างหลากหลาย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงศึกษาปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาใน

กรุงเทพมหานคร เพื่อให้ได้ข้อมูลปัญหาการใช้ภาษาไทยและแนวทางการแก้ไขปัญหาการใช้ภาษาไทยต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 เขตกรุงเทพมหานคร

2. เพื่อเปรียบเทียบปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนในแต่ละช่วงชั้น

3. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหาการใช้ภาษาไทยของครูดีเด่นที่สอนภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร

สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนแต่ละชั้นที่เรียนอยู่ในช่วงชั้นเดียวกัน มีปัญหาการใช้ภาษาไทยแตกต่างกัน

ขอบข่ายการวิจัย

1. การวิจัยนี้ผู้วิจัยศึกษาเฉพาะปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา ซึ่งได้จากการสังเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย พุทธศักราช 2544 โดยกำหนดเป็นประเด็นปัญหาที่ใช้ศึกษาดังนี้

1.1 ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 จำนวน 8 ด้าน คือ ปัญหาการใช้คำ ปัญหาการออกเสียง ปัญหาการเรียงคำหรือประโยค ปัญหาการฟัง ปัญหาการพูด ปัญหาการอ่าน ปัญหาการเขียน และปัญหาการดู

1.2 ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 จำนวน 8 ด้าน คือ ปัญหาการใช้คำ ปัญหาการออกเสียง ปัญหาการใช้ประโยคและการใช้ภาษา ปัญหาการฟัง ปัญหาการพูด ปัญหาการอ่าน ปัญหาการเขียน และปัญหาการดู

2. ประชากรที่ใช้เป็นครูสอนภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2547 จำนวน 2,448 คน สุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (stratified random sampling) ได้จำนวน 348 คน และครูสอนภาษาไทยที่เป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการสนทนากลุ่ม (focus group) จำนวน 8 คน ได้จากการเลือกแบบเจาะจง (purposive selection)

3. ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ชั้นในแต่ละช่วงชั้น แบ่งเป็นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 อยู่ในช่วงชั้นที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 อยู่ในช่วงชั้นที่ 4

ตัวแปรตาม ได้แก่ ปัญหาการใช้ภาษาไทยแบ่งเป็นช่วงชั้นที่ 3 คือ ปัญหาการใช้คำ ปัญหาการออกเสียง ปัญหาการเรียงคำหรือประโยค ปัญหาการฟัง ปัญหาการพูด ปัญหาการอ่าน ปัญหาการเขียน และปัญหาการดู และช่วงชั้นที่ 4 คือ ปัญหาการใช้คำ ปัญหาการออกเสียง ปัญหาการใช้ประโยคและการใช้ภาษา ปัญหาการฟัง ปัญหาการพูด ปัญหาการอ่าน ปัญหาการเขียน และปัญหาการดู

4. การดำเนินงานวิจัยเริ่มปีงบประมาณ 2548 (1 ตุลาคม 2548 ถึง 30 กันยายน 2549)

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (survey research) และการวิจัยเชิงบรรยาย (descriptive research) ข้อมูลที่ได้รับเป็นข้อมูลเชิงปริมาณ (quantitative data) และข้อมูลเชิงคุณภาพ (qualitative data)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งเป็นแบบสอบถาม ปัญหาการใช้ภาษาไทยซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 2 ชุด คือ ชุดที่ 1 แบบสอบถามปัญหาการใช้ภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 และชุดที่ 2 แบบสอบถามปัญหาการใช้ภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 แบบสอบถามทั้ง 2 ชุด มีลักษณะคล้ายกันคือ เป็นแบบสอบถามแบบเลือกตอบ (check list) เกี่ยวกับ เพศ การศึกษา สอนภาษาไทยชั้น และประสบการณ์การสอนภาษาไทย และเป็นแบบสอบถามประเมินค่า (rating scale) 5 ระดับของลิเคิร์ต คือ 5 หมายถึง มากที่สุด 4 หมายถึง มาก 3 หมายถึง ปานกลาง 2 หมายถึง น้อย และ 1 หมายถึง น้อยที่สุด แบบสอบถามผ่านการตรวจสอบเพื่อหาความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (validity) โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ มีค่าความเชื่อมั่นมากกว่า .80 ทั้งสองฉบับและผู้วิจัยสร้างประเด็นคำถามเพื่อใช้ในการสนทนากลุ่ม (focus group) จากปัญหาการใช้ภาษาไทยที่พบในระดับมากขึ้นไปด้วย

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลเป็น 2 ระยะ คือ ระยะที่

1 เก็บรวบรวมข้อมูลปัญหาการใช้ภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร โดยส่งแบบสอบถามไปให้กลุ่มตัวอย่างตอบ นำกลับมาวิเคราะห์ข้อมูลแล้วนำปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} \geq 3.50$) ไปสร้างเป็นคำถาม เพื่อใช้ในระยะที่ 2 ซึ่งใช้เก็บรวบรวมข้อมูล แนวทางการแก้ไขปัญหาการใช้ภาษาไทย โดยการสนทนากลุ่ม (focus group) ผู้ให้ข้อมูลเป็นครูสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งมีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรีถึงปริญญาโททางภาษาไทย และมีประสบการณ์ในการสอนภาษาไทยมากกว่า 25 ปี จนได้รับการยกย่องว่ามีผลการสอนภาษาไทยดีเด่นใช้เวลาสนทนากลุ่มรวม 2 ชั่วโมง 30 นาที

ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลจากแบบสำรวจนำมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ (Statistical Package for Social Science) ดังนี้

1) ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยหาค่าร้อยละ (percentage)

2) ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) แปลความหมายตามที่ เพ็ญศรี (2545) เสนอแนะไว้ดังนี้

ปัญหาระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 4.50 ขึ้นไป
ปัญหาระดับมาก มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.50–4.49
ปัญหาระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.50–3.49
ปัญหาระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.50–2.49
ปัญหาระดับน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่า 1.50

3) เปรียบเทียบปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในแต่ละช่วงชั้น โดยวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) และเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ตามวิธีการของเชฟเฟ (Scheffé's post-hoc Comparison) เมื่อพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4) สรุปข้อเสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหาการใช้ภาษาไทยจากการสนทนากลุ่ม (focus group) นำเสนอโดยการพรรณนาวิเคราะห์ (descriptive analysis)

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า

1. ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า พบว่า ปัญหาในระดับมาก คือ ปัญหาการอ่าน และปัญหาการฟัง ส่วนปัญหาในระดับปานกลาง คือ ปัญหาการอ่านออกเสียง ปัญหาการเขียน ปัญหาการพูด ปัญหาการดู ปัญหาการใช้คำ และปัญหาการเรียงคำหรือประโยค ส่วนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ปัญหาการใช้คำ ปัญหาการอ่านออกเสียง ปัญหาการเขียน ปัญหาการใช้ประโยคและการใช้ภาษา ปัญหาการดู ปัญหาการอ่าน ปัญหาการพูด และปัญหาการฟัง

ผู้วิจัยนำลักษณะของปัญหาการใช้ภาษาไทยที่พบในชั้นดังกล่าว มาจัดกลุ่มตามระดับความสำคัญของปัญหา ได้ดังนี้

1.1 ลักษณะของปัญหาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 แบ่งเป็น

ปัญหาในระดับมากได้แก่

- การใช้คำภาษาต่างประเทศ (อังกฤษ) ใน

การสื่อสาร

- การออกเสียง /ร/ /ล/
- การออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว
- การมีสมาธิในการฟัง
- การแสดงทัศนะจากการฟังสื่อรูปแบบต่าง ๆ

เช่น วิทยู หรือ สื่ออิเล็กทรอนิกส์อย่างมีวิจารณญาณ

- การจับประเด็นสำคัญจากเรื่องที่ฟัง
- การวิเคราะห์ วินิจฉัย ข้อเท็จจริงจากเรื่องที่ฟัง
- การมีมารยาทในการฟัง
- การวิเคราะห์ วินิจฉัยข้อคิดเห็นจากเรื่องที่ฟัง
- การพูดออกเสียงคำควบกล้ำ
- การเลือกใช้ภาษาในการพูด
- การพูดอย่างคล่องแคล่ว
- การวิเคราะห์ วิจัยเรื่องี่อ่าน
- การประเมินค่าเรื่องที่อ่าน
- การมีนิสัยรักการอ่าน
- การอ่านออกเสียง

- การอ่านคล่อง
- การอ่านเร็ว
- การจับใจความสำคัญจากเรื่องที่อ่าน
- การบอกจุดมุ่งหมายสำคัญของผู้เขียน
- การมีนิสัยรักการเขียน
- การเขียนถูกอักขรวิธี
- การแบ่งวรรคตอนในการเขียน
- การเว้นระยะช่องไฟในการเขียน
- การใช้ประโยคซับซ้อนในการเขียน
- การลำดับความคิดก่อนเขียน
- การใช้ภาษาพูดในการเขียน
- การประเมินค่าจากเรื่องที่ดู
- การวิเคราะห์ วินิจฉัย ข้อเท็จจริงจากเรื่องที่ดู
- การวิเคราะห์ วินิจฉัย ข้อคิดเห็นจากเรื่องที่ดู
- การแสดงทัศนะจากการดูสื่อรูปแบบต่าง ๆ

เช่น สื่อสิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์อย่างมีวิจารณญาณ

ปัญหาในระดับปานกลาง ได้แก่

- การใช้คำราชาศัพท์ตามฐานะของบุคคล
- การใช้โวหารในการสื่อความหมาย
- การใช้สำนวนในการสื่อความหมาย
- การใช้อักษรย่อ
- การใช้คำตรงตามหน้าที่ของคำ
- การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน
- การใช้คำได้ตรงตามบริบทของการสื่อสาร
- การใช้คำที่มีเสียงใกล้เคียงกัน
- การใช้คำตรงความหมายที่ต้องการ
- การย่อคำเพื่อให้เสียงน้อยพยางค์
- การเลียนแบบการออกเสียงคำภาษาต่างประเทศ

เช่น ตามสำเนียงอังกฤษ

- การออกเสียงวรรณยุกต์ตรงตามระดับเสียง
- การแยกคำขยายออกจากประโยค
- การเรียบเรียงประโยคเป็นเรื่องราว
- การเรียบเรียงประโยคเป็นข้อความ
- การเรียงคำเป็นประโยค
- การใช้คำสันธานเพื่อเชื่อมประโยค
- การสรุปความจากเรื่องที่ฟัง
- การบอกจุดประสงค์ของเรื่องที่ฟัง

- การใช้คำภาษาต่างประเทศ (อังกฤษ) ปน
กับภาษาไทยในการสนทนา

- การใช้คำใหม่ในการพูด เช่น กิ๊ก เดิร์น ชิว ชิว
- การนำทริยกรอนมากล่าวอ้างอิงในการพูด
- การพูดได้เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล
- การพูดนำเสนอความรู้ ความคิดอย่างสร้างสรรค์
- การใช้คำเสียง กิริยาท่าทาง และถ้อยคำในการพูด
- การพูดในโอกาสต่างๆ เช่น พูดแนะนำตัวพูด

เชิงชวน พูดอวยพร ฯลฯ

- การมีความมั่นใจในการพูด
- การใช้ภาษาพูดถูกต้องตามหลักการพูด
- การมีมารยาทในการพูด
- การมีมารยาทในการอ่าน
- ลายมืออ่านง่าย
- การเขียนอธิบายสาระต่างๆ ให้ผู้อื่นเข้าใจ
- การเขียนเรียงความ
- การเขียนย่อความ
- การเขียนชี้แจงแสดงความคิดเห็น
- การเขียนแสดงการโต้แย้ง
- การเขียนรายงานการศึกษาค้นคว้า
- การเขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศ
- การแต่งคำประพันธ์ตามประเภทที่ศึกษา
- การใช้กระบวนการเขียนพัฒนางานเขียน
- การเรียบเรียงคำในประโยค
- การเลือกใช้ภาษาเรียบเรียงเป็นข้อความ
- การใช้คำสแลงหรือคำคะนองในการเขียน
- การใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในการเขียน
- การใช้ตัวเลขไทยในการเขียน
- การมีมารยาทในการเขียน
- การบอกจุดประสงค์ของเรื่องที่ดู
- การจับประเด็นสำคัญจากเรื่องที่ดู
- การสรุปความจากเรื่องที่ดู

1.2 ลักษณะของปัญหาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6

แบ่งเป็น

ปัญหาในระดับมาก ได้แก่

- การออกเสียงคำควบกล้ำ
- การเรียบเรียงประโยคเป็นเรื่องราว
- การเรียบเรียงประโยคเป็นข้อความ

- การวิเคราะห์ วิเคราะห์เรื่องที่อ่าน
- การใช้ภาษาพูดในการเขียน
- การเลือกใช้ภาษาเรียบเรียงข้อความได้อย่าง

ประเด็น สละสลวย

ปัญหาในระดับปานกลาง ได้แก่

- การใช้คำศัพท์บัญญัติแทนคำภาษาต่างประเทศ
- การใช้คำภาษาต่างประเทศ (อังกฤษ) ปนภาษาไทย

ในการพูดหรือการเขียน

- การใช้คำพุ่มเพื่อยในการพูดหรือการเขียน
- การใช้คำได้เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล
- การเลือกใช้คำและกลุ่มคำในการสื่อความหมาย
- การใช้สำนวน โวหารในการสื่อความหมาย
- การใช้คำตรงตามบริบทของการสื่อสาร
- การออกเสียงเน้นหนัก เบาในการสื่อสาร
- การเลียนแบบการออกเสียงคำภาษา ต่างประเทศ

เช่น สำเนียงภาษาอังกฤษ

- การตัดคำเพื่อให้ออกเสียงน้อยพยางค์
- การใช้ประโยคซับซ้อนในการสื่อสาร
- การใช้ภาษาเพื่อสร้างมนุษยสัมพันธ์ในการปฏิบัติ

งานร่วมกับผู้อื่น

- การใช้ภาษาในการสื่อสารได้ถูกต้อง เหมาะสม
- การใช้ภาษาอย่างสร้างสรรค์และเป็นประโยชน์
- การใช้ทักษะทางภาษาในการพัฒนาการเรียน
- การใช้ทักษะทางภาษาในการพัฒนาการทำงาน
- การใช้ภาษาแสดงการโต้แย้งได้อย่างมีเหตุผล
- การมีสมาธิในการฟัง
- การมีมารยาทในการฟัง
- การจับใจความจากเรื่องที่ฟังได้
- การแสดงทัศนะจากการฟังสื่อรูปแบบต่างๆ เช่น

วิทยุหรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์อย่างมีวิจารณญาณ

- การพูดแสดงความคิดเห็นเชิงวิเคราะห์
- การคิดไตร่ตรองและจัดลำดับความคิดก่อนพูด
- การพูดที่เป็นทางการ
- การพูดเพื่อความบันเทิง
- การใช้คำภาษาต่างประเทศ (อังกฤษ) ใน

การสนทนา

- การพูดได้เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล
- การมีมารยาทในการพูด

- การพูดโน้มน้าวจิตใจ
 - การพูดได้อย่างคล่องแคล่ว
 - การพูดที่ไม่เป็นทางการ
 - การอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณ
 - การแปลความ ขยายความจากเรื่องที่อ่าน
 - การรู้จักเลือกประเภทของหนังสือที่อ่าน
 - การอ่านได้รวดเร็ว
 - การตีความจากเรื่องที่อ่าน
 - การประเมินค่าเรื่องที่อ่าน
 - การอ่านออกเสียงถูกต้อง
 - การมีนิสัยรักการอ่าน
 - การอ่านบทกวีนิพนธ์ตามประเภทที่กำหนด
 - การมีมารยาทการอ่าน
 - การอ่านในใจเพื่อความชัดเจน
 - การเขียนเรียงความ ย่อความ
 - การเขียนอธิบาย ชี้แจง
 - การเขียนโน้มน้าวใจ
 - การเขียนแสดงทัศนะ
 - การเขียนเชิงสร้างสรรค์
 - การเขียนบันทึกคดีและสารคดี
 - การเขียนเชิงวิชาการ
 - การแต่งคำประพันธ์ตามประเภทที่กำหนด
 - การใช้กระบวนการเขียนพัฒนางานเขียน
 - การคิดไตร่ตรองและจัดลำดับความคิด
 - การใช้คำสแลงในการเขียน
 - การใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในการเขียน
 - การใช้ตัวเลขไทยในการเขียน
 - การมีมารยาทในการเขียน
 - การมีนิสัยรักการเขียน
 - การแสดงทัศนะจากการดูสื่อรูปแบบต่าง ๆ
- ได้อย่างมีวิจารณ์ญาณ
- การวิเคราะห์ วิจารณ์สิ่งที่ได้ดูอย่างมีเหตุผล
 - การตัดสินใจแก้ปัญหาโดยใช้ข้อมูลที่ได้จากการดูสื่อรูปแบบต่าง ๆ
- การแสดงความคิดเห็นจากสิ่งที่ดูได้ก่อนเขียน
2. ผลการเปรียบเทียบปัญหาการใช้ภาษาไทยในแต่ละช่วงชั้น พบว่า

2.1 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 (ช่วงชั้นที่ 3) ที่เรียนอยู่ในชั้นต่างกัน มีปัญหาการใช้ภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกปัญหา เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ ตามวิธีการของเซฟเฟ พบความแตกต่างกันดังนี้

- นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีปัญหาการใช้คำสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีปัญหามากที่สุด

- นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีปัญหาการออกเสียงมากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

- นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีปัญหาการเรียงคำหรือประโยคมากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

- นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีปัญหาการฟังสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีปัญหาการฟังมากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีปัญหามากที่สุด

- นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีปัญหาการพูดมากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

- นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีปัญหาการอ่านมากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

- นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีปัญหาการเขียนมากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

- นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีปัญหาการดูมากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีปัญหาการดูมากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีปัญหามากที่สุด

2.2 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 (ช่วงชั้นที่ 4) ที่เรียนอยู่ในชั้นต่างกัน มีปัญหาการใช้ภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทุกปัญหา เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ย

เป็นรายคู่ ตามวิธีการของเซฟเฟ พบความแตกต่างกันดังนี้

- นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีปัญหาการใช้คำมากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีปัญหามากที่สุด
- นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีปัญหาการออกเสียงมากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีปัญหามากที่สุด
- นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีปัญหาการใช้ประโยคและการใช้ภาษามากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีปัญหามากที่สุด
- นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีปัญหาการฟังมากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
- นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีปัญหาการพูดมากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
- นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีปัญหาการอ่านมากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
- นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีปัญหาการเขียนมากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีปัญหามากที่สุด
- นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีปัญหาการดูมากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีปัญหามากที่สุด

3. ข้อสรุปการสนทนากลุ่ม ของครูสอนภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาที่เป็นกลุ่มผู้เชี่ยวชาญให้ข้อมูลข้อเสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหาการใช้ภาษาไทย พบว่ากิจกรรมที่ใช้แก้ไขปัญหาคือการจัด คลินิกหมอภาษา กิจกรรมเกี่ยวกับการอ่าน กิจกรรมประกวดหรือแข่งขัน การแสดงละคร พิธีกรเกมโชว์ เขียนเรื่องจากภาพ และแบบฝึกทักษะ

สรุปและวิจารณ์ผล

1. ลักษณะของปัญหาการใช้ภาษาในช่วงชั้นที่ 3 และช่วงชั้นที่ 4 ที่สำรวจจากความคิดเห็นของครูสอนภาษาไทยที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง พบว่านักเรียนในเขตกรุงเทพฯ มีสภาพการใช้ภาษาไทยโดยรวมไม่ค่อยเป็นปัญหามากนัก ผลการวิจัยพบว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษามีปัญหาในระดับมาก 2 ด้าน คือ ปัญหาการอ่านและปัญหาการฟัง

ลักษณะการอ่านที่เป็นปัญหาคือ การอ่านออกเสียง การอ่านคล่อง การอ่านเร็ว การจับใจความสำคัญจากเรื่องที่อ่าน การบอกจุดมุ่งหมายสำคัญของผู้เขียน การวิเคราะห์ วิจารณ์เรื่องที่อ่าน การประเมินค่าเรื่องที่อ่าน และการมีนิสัยรักการอ่าน ลักษณะของปัญหาดังกล่าวข้างต้น อาจจะเป็นเพราะปัจจุบันนี้นักเรียนได้รับการฝึกทักษะการอ่านค่อนข้างน้อย ไม่ค่อยเห็นความสำคัญในการอ่าน หรือสนใจอ่านเฉพาะสารที่สนใจเท่านั้น เช่น หนังสือการ์ตูน เกมคอมพิวเตอร์ เป็นต้น หรือจะพบได้ว่าการฝึกทักษะการอ่านคล่อง อ่านเร็วในระดับชั้นมัธยมศึกษา นักเรียนได้รับการฝึกฝนน้อยเช่นกัน ส่งผลต่อความสามารถในการอ่าน ซึ่ง “...มีทั้งการออกเสียงผิด...” (เปลื้อง, 2542) “...การอ่านที่ออกเสียงเพี้ยนเบนไปจากภาษามาตรฐาน (นิตยา, 2547) นอกจากนี้ ในส่วนของปัญหาการอ่านจับใจความที่พบอาจจะมีสาเหตุมาจากนักเรียนมีพื้นฐานเดิมไม่ดีพอ ไม่สามารถแก้ไขปัญหาในการอ่านได้ด้วยการใช้บริบทหรือตัวช่วยเดา หรือไม่สามารถจับสาระสำคัญของเรื่องได้ สาเหตุเหล่านี้ อาจเป็นเพราะ “...ครูไม่ได้ฝึกถึงองค์ประกอบที่มีผลต่อการอ่านจับใจความนั่นเอง...” (สุนันทา, 2545)

ปัญหาการฟังที่พบจากการศึกษาได้แก่ สมรรถนะในการฟัง การจับประเด็นสำคัญ การวิเคราะห์ วิจัย ข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น จากเรื่องที่ฟัง การแสดงทรรศนะจากการฟังสื่อรูปแบบต่าง ๆ และการมีมารยาทในการฟัง ลักษณะปัญหาดังกล่าว นอกจากนักเรียนจะได้รับการฝึกทักษะการฟังน้อยแล้ว อาจเป็นเพราะความต้องการฟังของนักเรียนในปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไปตามเทคโนโลยีการสื่อสารที่ขยายวงออกไปอย่างกว้างขวาง การติดต่อสื่อสารกันด้วยการฟังโดยผ่านสื่อ

โทรทัศน์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ โทรศัพท์ หรือ การสื่อสารผ่านดาวเทียม ส่งผลให้ทักษะการฟังของนักเรียนมีความหลากหลายมากขึ้น การที่นักเรียนฟังสื่อที่หลากหลายรูปแบบ อาจส่งผลให้นักเรียนสนใจฟังเฉพาะสื่อชนิดที่สนใจ เช่น จากวิทยุ โทรศัพท์มือถือ เครื่องเล่นเพลงแบบพกพา ฯลฯ จึงทำให้ละเลยการฟังเรื่องราวจากเนื้อหาบทเรียนไป “...เมื่อนักเรียนฟังจากสื่อหลาย ๆ รูปแบบ จึงอาจส่งผลให้นักเรียนไม่ทำความเข้าใจความหมายจากการฟัง (สมพันธ์, 2542) นอกจากนี้มีงานวิจัยที่พบว่า นักเรียนมีปัญหาด้านความสามารถในการฟัง (วรวรรณ, 2532, วัชรภรณ์, 2533) การฟังเป็นส่วนหนึ่งของการคิดและการพูด “...ผู้ที่มีความสามารถในการฟัง ย่อมช่วยให้การคิดและการพูดมีประสิทธิภาพด้วย...” (เพ็ญศรี, 2544) นักเรียนจึงจำเป็นต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ ปัญหาที่พบอีกลักษณะหนึ่งคือ นักเรียนชอบฟังเรื่องที่ไม่มีความรู้ทางวิชาการ ไม่สามารถเชื่อมโยง ถ่ายโอนหรือนำเรื่องที่ฟังไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ ส่วนใหญ่นักเรียนชอบฟังเพลง หรือ การแสดงดนตรีทางวิทยุ โทรทัศน์มากกว่าการฟังเนื้อหาวิชา ครูผู้สอนจึงต้องพยายามเชื่อมโยงหรือนำสาระที่นักเรียนชอบฟังมาสอดแทรกไปในการจัดการเรียนการสอนให้มากขึ้นด้วย เพราะนักเรียนจะฟังในสิ่งที่ตนเองต้องการฟังหรือสนใจเท่านั้น

ส่วนปัญหาที่พบในระดับปานกลางมีทั้ง 2 ช่วงชั้น คือ เรื่อง การอ่านออกเสียง การเขียน การพูด การดู การใช้คำ การเรียงคำหรือประโยค การใช้ประโยค และการใช้ภาษา เป็นต้น ลักษณะของปัญหาดังกล่าว ดูจะเป็นข้อสนทนาได้ในทุกวงการ ว่าเพราะเหตุใดนักเรียนจึงใช้ภาษาไม่ถูกต้อง หรือไม่เห็นความสำคัญที่จะใช้ภาษาให้ถูกต้อง ซึ่งอาจเป็นเพราะหลายๆ สาเหตุ เช่น ผู้สอนไม่สนใจที่จะฝึกฝน แก้ไขอย่างจริงจัง หรือ พยายามแก้ไขแล้ว แต่นักเรียนไม่ให้ความสนใจ ไม่ปรับปรุงการใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสม รวมถึงไม่พยายามแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างจริงจังด้วย ในเรื่องการออกเสียงไม่ถูกต้องนั้นมักจะเกิดที่เสียงพยัญชนะกับเสียงวรรณยุกต์ นักเรียนมักจะออกเสียงพยัญชนะไม่ถูกต้องตามเสียงจริง เช่น “กว่าจะได้เงินมา” เป็น “ฝ่าจะ

ได้เงินมา” หรือออกเสียงวรรณยุกต์สูงกว่าเสียงจริง เช่น “เข้าใจ” เป็น “เข้าใจ” แต่ถ้านักเรียนรู้สาเหตุก็จะแก้ไข หรือระมัดระวังการออกเสียงให้ถูกต้องได้ เพราะ “...การอ่านออกเสียงที่ไม่ได้มาตรฐาน ถือว่าเป็นการอ่านออกเสียงผิด...” (เปลื้อง, 2542) และต้อง “...รู้จักสังเกตการใช้ภาษามาตรฐานในสังคม...” (นิตย, 2547) ด้วย เพราะจะทำให้นักเรียนใช้ภาษาได้ถูกต้องตามแบบแผน ส่วนปัญหาการใช้คำ การเรียงคำหรือประโยค การใช้ประโยคและการใช้ภาษาที่พบนั้น มีหลายลักษณะ เช่น การใช้คำผิดหรือผูกวลีผิด การใช้คำผิดความหมาย การใช้คำผิดชนิด การใช้คำฟุ่มเฟือย การใช้คำผิดหน้าที่ การใช้คำไม่เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล การใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด และการใช้อักษรย่อผิด เป็นต้น ลักษณะปัญหาดังกล่าวมานี้นับเป็นปัญหาเรื้อรังที่แก้ไขยาก อาจเป็นเพราะ “...การวางกฎเกณฑ์ในการใช้ภาษาหากมากเกินไปหรือเคร่งครัดเกินไป อาจทำให้นักเรียนเบื่อหน่ายภาษาไทย และคิดว่าภาษาไทยเป็นภาษายาก...” (ศรีสุรางค์, 2543) ส่งผลให้นักเรียนไม่รักและภูมิใจในภาษา ทำให้ไม่ใส่ใจที่จะใช้ให้ถูกต้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การใช้ภาษาเพื่อสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจตรงตามที่ต้องการ ในปัจจุบันนี้พบว่า คนส่วนใหญ่ไม่สามารถสื่อสารให้เข้าใจตรงกันได้ เนื่องจาก “...ผู้พูดต้องการจะสื่อความอย่างหนึ่ง แต่ผู้ฟังกลับเข้าใจไปอีกอย่างหนึ่ง...” (สมพงษ์, 2544) ทำให้การสื่อสารขาดประสิทธิภาพ

2. การเปรียบเทียบปัญหาการใช้ภาษาไทย ในช่วงชั้นที่ 3 และช่วงชั้นที่ 4 พบว่ามีความแตกต่างกันทั้ง 2 ช่วงชั้น เป็นไปตามสมมุติฐานที่กำหนดไว้ คือ นักเรียนแต่ละชั้นที่เรียนอยู่ในช่วงชั้นเดียวกันมีปัญหาการใช้ภาษาไทยแตกต่างกัน และจากผลการวิจัยที่พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยของปัญหามากกว่านักเรียนชั้นอื่นๆ กล่าวคือ มากกว่าชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในเรื่อง การออกเสียง การเรียงคำหรือประโยค การฟัง การอ่าน การเขียน การพูด และการดู และมากกว่าชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในเรื่องการใช้คำ การออกเสียง การเรียงคำหรือประโยค การฟัง การอ่าน การเขียน และการดู และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี

ที่ 2 มีคะแนนเฉลี่ยของปัญหามากกว่าชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในเรื่อง การใช้คำ การฟัง และการดู

ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยของปัญหามากกว่าชั้นอื่น ๆ เช่นกัน กล่าวคือ มีปัญหามากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในเรื่อง การใช้คำ การออกเสียง การใช้ประโยคและการใช้ภาษา การฟัง การอ่าน และการเขียน และมีปัญหามากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเรื่อง การพูดและการดู ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีปัญหาการใช้คำ การออกเสียง การใช้ประโยคและการใช้ภาษา และการเขียนมากกว่าชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีปัญหาการดูมากกว่าชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

สาเหตุที่เป็นเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ถึงแม้ว่าอยู่กันคนละช่วงชั้นแต่ก็เป็นชั้นปีที่ต่อเนื่องกัน ลักษณะของปัญหาที่ไม่ได้รับการแก้ไขในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จึงอาจส่งผลกระทบต่อชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ได้ ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีปัญหาการใช้ภาษามากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในหลายเรื่องนั้น อาจจะเป็นเพราะว่าชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เป็นชั้นปีสุดท้ายในช่วงชั้น นักเรียนส่วนใหญ่มุ่งที่การสอบเข้าในระดับอุดมศึกษา จึงอาจจะเลยในเรื่องการเรียนการสอน มุ่งเน้นการทบทวนวิชาเพื่อให้เข้าศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น

ลักษณะของการใช้ภาษาไทยที่เป็นปัญหาในแต่ละชั้นนี้ บุคคลที่มีส่วนช่วยแก้ไขให้ปัญหาดังกล่าวลดลงหรือหมดไปได้ก็คือครูนั่นเอง ครูในที่นี้คงไม่ใช่เฉพาะแต่ครูภาษาไทยเท่านั้น เพราะภาษาไทยเป็นของคนไทย และทุกคนที่พูดภาษาไทย (ศรีสุรางค์, 2543; สุริยา, 2540) ดังนั้น ครูทุกคน ทุกวิชาจึงต้องมีส่วนช่วยกันรับผิดชอบ แก้ไข เมื่อพบว่านักเรียนในปกครองใช้ภาษาไทยไม่ถูกต้อง หรือใช้ภาษาไทยไม่เหมาะสม เพราะถ้าปล่อยไว้โดยไม่ช่วยกันแก้ไข จะก่อให้เกิดผลเสียต่อผู้ใช้เอง เกิดความเข้าใจผิด เสียการยอมรับนับถือเกิดการดูถูกดูแคลน (สมพงษ์, 2544)

3. กิจกรรมที่ใช้แก้ไขปัญหการใช้ภาษาไทยของครูสอนภาษาไทยส่วนใหญ่จะมีความคล้ายคลึงกัน

คือ คลินิกหมอภาษา กิจกรรมเกี่ยวกับการอ่าน กิจกรรมประกวดหรือแข่งขัน การแสดงละคร พิธีกรรมโชว์ เขียนเรื่องจากภาพ และแบบฝึกทักษะ เป็นต้น ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะกระบวนการพัฒนาครูของสถานศึกษา และสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร มีความต่อเนื่อง ประกอบการประกันคุณภาพการศึกษา ทำให้มีการพัฒนา กันอย่างต่อเนื่อง และในช่วงหลายปีที่ผ่านมากระบวนการพัฒนาหลักสูตร การปฏิรูปการเรียนรู้ การปฏิรูปการศึกษา ทำให้ครู ขวนขวาย หาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ สถานศึกษาและหน่วยงานต่าง ๆ ร่วมกันจัดงานนิทรรศการผลงานทางวิชาการเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้กัน ทำให้ครูเกิดการ พัฒนา แลกเปลี่ยนเรียนรู้กันอย่างกว้างขวาง การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยจึงมีการปรับแนวคิด เปลี่ยนวิธีสอนและพัฒนาการคิดให้ทันสมัยมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ครูสอนภาษาไทยควรสร้างความตระหนักและให้นักเรียนรักและภูมิใจภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาประจำชาติใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ครูสอนภาษาไทยควรศึกษาลักษณะการใช้ภาษาไทย ที่เป็นปัญหาของนักเรียนให้ละเอียด ลึกซึ้ง เพื่อจะได้เลือกใช้หรือจัดกิจกรรมแก้ไขปัญหานั้นได้ตรงจุด

3. ครูสอนภาษาไทยต้องหมั่นแสวงหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอเพื่อจะได้มีแนวทางในพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับนักเรียน และทันสมัยเสมอ

4. ครูสอนภาษาไทยต้องหมั่นฝึกฝน พัฒนาบุคลิกภาพ เทคนิคการสอน และทักษะทางภาษาไทย ให้เชี่ยวชาญ แม่นยำ เพื่อเป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับนักเรียน

5. ครูสอนภาษาไทยควรมีชมรมหรือเครือข่ายครู เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ หรือร่วมกันศึกษา วิจัย หรือพัฒนาสื่อการเรียนรู้ร่วมกัน

6. ครูสอนภาษาไทยควรสร้างความเข้าใจกับครูอื่นๆ ในโรงเรียน ถึงภาระหน้าที่ในการช่วยแก้ไขปัญห

การใช้ภาษาไทยร่วมกัน มิใช่ให้เป็นภาระแก่ครูภาษาไทยเท่านั้น

7. ผู้บริหารสถานศึกษา และผู้บริหารหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้การสนับสนุนครูในเรื่องต่างๆ อย่างทั่วถึง เช่น การจัดกิจกรรม งบประมาณ ขวัญกำลังใจ เป็นต้น

ข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหา

1. ปัญหาการอ่าน เช่น การอ่านออกเสียง การอ่านคล่อง การอ่านเร็ว การจับใจความสำคัญจากเรื่องที่อ่าน การบอกจุดมุ่งหมายสำคัญของผู้เขียน การวิเคราะห์ วิเคราะห์เรื่องที่อ่าน การประเมินค่าเรื่องที่อ่าน และการมีนิสัยรักการอ่าน ควรจัดกิจกรรมแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยใช้ คลินิกหมอภาษา กิจกรรมเกี่ยวกับการอ่าน กิจกรรมประกวดหรือแข่งขันการอ่าน และแบบฝึกทักษะ เป็นต้น

2. ปัญหาการฟัง เช่น การมีสมาธิในการฟัง การจับประเด็นสำคัญจากเรื่องที่ฟัง การวิเคราะห์ วิเคราะห์ข้อเท็จจริงข้อคิดเห็นจากเรื่องที่ฟัง การแสดงทรรศนะจากการฟังสื่อรูปแบบต่าง ๆ และการมีมารยาทในการฟัง ควรจัดกิจกรรมแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยใช้ คลินิกหมอภาษา กิจกรรมประกวดหรือแข่งขันการฟัง และแบบฝึกทักษะ เป็นต้น

3. ปัญหาการเขียน เช่น การเขียนคำผิด การเว้นระยะช่องไปในการเขียน การใช้ประโยคซับซ้อนในการเขียน และการมีนิสัยรักการเขียน ควรจัดกิจกรรมแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยใช้ คลินิกหมอภาษา กิจกรรมประกวด หรือแข่งขันการเขียน การเขียนเรื่องจากภาพ และแบบฝึกทักษะ เป็นต้น

4. ปัญหาการพูด เช่น การพูดออกเสียงคำควบกล้ำ การเลือกใช้ภาษาในการพูด และการพูดอย่างคล่องแคล่ว ควรจัดกิจกรรมแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยใช้ คลินิกหมอภาษา กิจกรรมประกวดหรือแข่งขันการพูด การแสดงละคร พิธีกรเกมโชว์ และแบบฝึกทักษะ เป็นต้น

5. ปัญหาการดู เช่น การวิเคราะห์วินิจฉัยข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น การประเมินค่า และการแสดงทรรศนะจากเรื่องที่ดู ควรจัดกิจกรรมแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยใช้ คลินิกหมอภาษา กิจกรรมส่งเสริมทักษะการดู การแสดงละคร และแบบฝึกทักษะ เป็นต้น

6. ปัญหาการใช้คำ การเรียงคำหรือประโยค การใช้ประโยคและการใช้ภาษา ควรจัดกิจกรรมแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยใช้ คลินิกหมอภาษา และแบบฝึกทักษะ เป็นต้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาวิจัยสภาพการใช้ภาษาไทยในช่วงชั้นที่ 1 และช่วงชั้นที่ 2 เพื่อจะได้การใช้ภาษาไทยในภาพรวมทุกช่วงชั้น

2. ควรศึกษาวิจัยการใช้ภาษาไทยจากกลุ่มประชากรอื่นบ้าง เช่น จังหวัด ภูมิภาค เขตพื้นที่การศึกษา หรือลักษณะชุมชนในภาคต่างๆ

3. ควรศึกษาถึงสาเหตุที่ส่งผลต่อการใช้ภาษาไทยในลักษณะต่างๆ เช่น การใช้คำผิดความหมาย ว่าเกิดจากสาเหตุใด หรือมีปัจจัยใดทำให้เกิดสาเหตุนั้น ๆ เป็นต้น

4. ควรศึกษาถึงลักษณะของปัญหาที่พบอย่างละเอียด โดยสร้างเครื่องมือวินิจฉัยปัญหาและนำไปทดสอบกับนักเรียนในระดับชั้นที่เป็นปัญหาโดยตรง เพื่อจะได้พบปัญหาที่แท้จริงและสอนซ่อมเสริมได้ตรงกับลักษณะของปัญหา

5. ควรสร้างคู่มือการจัดกิจกรรม เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวที่ผู้เชี่ยวชาญแนะนำไว้ และนำไปทดลองใช้กับนักเรียนในแต่ละระดับชั้น นำผลการใช้มาวิเคราะห์ปรับปรุง เสนอแนะ เผยแพร่เป็นเอกสารทางวิชาการต่อไป

6. ควรศึกษาวิจัยและพัฒนานวัตกรรมสำหรับแก้ปัญหาดังกล่าวทุกด้าน ในแต่ละระดับชั้น

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. 2545. เอกสารประกอบหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ. โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).

กาญจนา นาคสกุล. 2545. รอบรู้ภาษาไทย เล่ม 1 รวมความรู้ภาษาไทย สำหรับผู้ใช้ภาษาไทยทุกคน: ข้อคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ. สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช จำกัด.

- กุลทรัพย์ เกษแม่นกิจ. 2544. 29 กรกฎาคม วันภาษาไทยแห่งชาติ. สารภาษาไทย. 1 (1 กรกฎาคม-กันยายน): 14.
- จิราภรณ์ ภัทรานุภัทร. 2544. ค คิดต้องมาก่อน ข เขียน. สารภาษาไทย. 1(2 ตุลาคม-ธันวาคม): 27.
- นิตยา กาญจนวรรณ. 2547. ปัญหาการใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ปราณี ปราบริปู. 2545. ภูมิใจในถิ่นของเรา ภูมิใจเสียงในภาษาของเรา. สารภาษาไทย. 1(3 มกราคม-มีนาคม): 61-62.
- เปลื้อง ณ นคร. 2542. ภาษาวรรณนาวิวัฒน์และวิบัติของภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ. เบลโล่การพิมพ์.
- เพ็ญศรี จันทรดวง. 2544. สอนการฟังอย่างไร แนะนำให้คิด. วารสารภาษาไทย. 1(2 ตุลาคม-ธันวาคม): 20-23.
- เพ็ญศรี เศรษฐวงศ์. 2545. การวิจัยเชิงสำรวจทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ราตรี ธนวารชร. 2544. “ร เรือ” เสียงที่ควรเอาใจใส่และฝึกฝน. วารสารภาษาไทย. 1(2 ตุลาคม-ธันวาคม): 20-23.
- รวรรณ วสุกุล. 2532. ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 1. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัชรภรณ์ สอนคุณ. 2533. ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรีสุรางค์ พูลทรัพย์. 2543. ปัญหาการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับ. วารสารราชบัณฑิตยสถาน. 25(3 มิถุนายน-กันยายน): 11-20.
- สมพงศ์ วิทยศักดิ์พันธุ์. 2544. การใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง. วารสารกองบริหารการศึกษ. 12(8 มกราคม-กุมภาพันธ์): 12-25.
- สมพร จารุณฏ. 2544. วารสารภาษาไทย. 1(1กรกฎาคม-กันยายน): 5.
- สมพันธุ์ เลชะพันธุ์. 2542. ปัญหาภาษาไทย. จุลสารพัฒนาประสิทธิภาพการสอน. 7(2 กรกฎาคม-ธันวาคม): 1-5.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. 2545. การให้ “กลวิธีอ่าน” เพื่อนำไปใช้. สารภาษาไทย. 1(4 เมษายน-มิถุนายน): 45.
- สุริยา รัตนกุล, คุณหญิง. 2540. รวบรวมความวิชาการเกี่ยวกับภาษาไทย: ข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับภาษาไทยปัจจุบัน. กรุงเทพฯ. โรงพิมพ์บริษัท สหธรรมิกจำกัด.